

Опера в Париж на Шарл Гарние (1874) с преобладаващи барокови форми, Льо Пти Пале на архитект Шарл Жиро от 1900 г. Големите обществени сгради, цитирани по-горе, предназначени за по-широк кръг от хора, изискват общодостъпни и плуралистични демократизирани форми. Това се осъществява чрез изравняване на стиловите различия между уникалните обекти и масовите съоръжения.

3. ИНТЕРИОРЪТ И МЕБЕЛИТЕ ПРЕЗ ЕПОХАТА НА ЕКЛЕКТИКАТА. ИЗПОЛЗВАНЕ НА НОВИ МАТЕРИАЛИ. ВЛИЯНИЕ НА ЯПОНСКОТО ИЗКУСТВО

След загубата на класическите естетически норми, творците на XIX в. започват да търсят други източници за авторитет и модел за своите идеи. Някои стигат до еkleктиката, а други предпочитат да бъдат ръководени от "морални" ценности, вместо от археологията.

За интериорите от Викторианската епоха е типично струпването на голям брой мебели. Смята се, че луксът и богатството са резултат от броя и разнообразието на мебелите. Стените са покрити с тапети на цветя, а мебелите са изработени от палисандър. Десените на цветя са върху стените, килимите, покривките на леглата, а в зимните градини стават модерни тропическите растения. Драпериите са в големи количества, а след 1856 г. започват да се появяват ярки цветове в интериора, благодарение на въвеждане на анилиновите багрила. Всъщност мебелировката от първата викторианска епоха често е с много прости линии. Към 1830 г. декорацията чрез инкрустация, маркетри, позлата или позлатен бронз започва да изчезва за сметка на големите повърхности от масивна дървесина; тя се завръща едва след 1860 г. Въпреки това безобразието на декорацията остава главния упрек към Викторианската епоха. Самата изработка не дава повод за критики, но декорацията е претрупана. Красотата се бърка с богатството на формите, а недекорираните мебели се считат за бедни по замисъл. Орнаментът се идентифицира с красотата.

Във Викторианския интериор има учудващо разнообразие, а смесицата от стилове е смущаваща. За тогавашното време е важно формата да бъде удобна. Съображенията за комфорт имат по-голямо значение от стила. Например при мебелите от стила рокото са типични шезлонгите, придружени с

Интериор от бившето министерство на финансите в крилото Ришельо в Лувъра, стил Наполеон III

преувеличен капитонаж, ниска седалка и къси стругови крака с колелца. Този мебел днес изглежда лишен от вкус, но на времето е много популярен и присъства във всички фирмени каталози с модели.

Лаудън пише в своята "Енциклопедия"^{*} следното: "Основните стилове, понастоящем използвани във Великобритания, могат да бъдат сведени до четири: гръцкия или модерен стил, който преобладава над всички, готическия или перпендикулярен стил, който имитира линиите и ъглите на готическата архитектура в стил Тюдор, елизабетинския стил, който комбинира готическия стил с римския и италианския, и стила от времето на Луи XIV, или цъфтящия италиански стил с криви линии и прекалени орнаменти". Трябва да се каже обаче, че викторианските представи за стиловете не са особено прецизни, тъй като историческите изследвания на стиловете започват по-късно – през XIX в. В повечето случаи позоваването на определен стил е неточно.

В помещенията се практикуват различни стилове. За трапезарията се препоръчва гръцкият или "модерен" стил, а типичният

^{*} Джон Лаудън (1783–1843), "Енциклопедия на селското, фермерското и вилното жилище. Архитектура", 1832 г.